

и шуби, но не я попита нито коя е тя, нито отгдѣ иде. Той бѣше старъ Турчинъ, потомъкъ на дели-орманскитѣ спахини, самъ спахинъ отъ душа и сърдце, готовъ глѣднийтъ да нахрани и напои, да ладе скривалище на бѣгающійтъ и да го вземе на свое попечение, да защити слабійтъ и да се сражава само противъ врагътъ. Думи той говоряхе малко: „благодарение на Бога! кѣля се съ главата си!“ бѣше щедръ и расположенъ къмъ добро. Таква людие между Турцитѣ ги има доста много по цѣла Румелия. Не е удивително че тѣ сж покорявали области и безъ шериата и танзимата умѣяли да прѣеързватъ къмъ себе си сърдцата на побѣденитѣ. Което прави сърдцето, това нѣма да направи ниго ирадето, нито фермана.

До Мангалия тѣ достигнаха благополучно. Мария слѣзе отъ колата и ниско се поклони за да пзяви благодарността си. Турчинъ я благослови.

— Да те пази Богъ! Да ти дава Богъ щастие!

Той пакъ не попита кждѣ и при кого тя отива, даже не я поглѣдна. Като броеше съ прѣститѣ си броениците, той подкара колята къмъ житиитѣ хамбари.

Мария отиде право въ мѣнастиря на калугеритѣ и попита тамъ за игумена отецъ Паисий. Заведоха я въ една стая, дѣто на постланитѣ черги седѣше съ исполниски рѣстъ игуменъ. Лицето му бѣше обраснало съ черни косми, а ржката такава голѣма, щото Мария би могла на нея да води хорото. Калугерската дрѣха се раскопчала отпрѣдъ и се виждатъ косматитѣ му като на мечка гърди. Прѣдъ него не е молитвеника и броеницитъ, а бакрачъ съ вино и кисия съ тютюнъ. Той пуши лулата и си пие винцето, а около него на подѣтъ сѣди по турски сухътънакъ единъ калугеръ, съ блѣскави очи и желтикаво лице; той все пише и туря на страна исписанитѣ листове.

Влѣзе Мария. Тя бѣше прѣкрасна както всѣкога и още по се расхубавила отъ уморяванието и отъ увѣреностѣта, че служи на свободата на България. Всичкитѣ чувства на пламенната душа се бѣхх отразили на нейното лице. Калугерина прѣстана да пише, перото падна